

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 393/2024
18.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Татјане Ђурица, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца Привредно друштво „РАДАНСКА ВОДА“ ДОО – у ликвидацији, Лебане, кога заступа Веселин Станковић, адвокат у ..., против туженог АА из ..., предузетник, УР „DUO FRATELLO“, кога заступа пуномоћник Марко Н. Николић, адвокат у ..., ради накнаде штете, вредност спора 1.791,60 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате и 475.976,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4015/23 од 01.11.2023. године, у седници већа одржаној дана 18.09.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4015/23 од 01.11.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4015/23 од 01.11.2023. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Лесковцу П 1076/21 од 27.01.2023. године, у ставу I изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде штете исплати, и то: износ од 875,00 евра на име измакле добити тужиоца по основу неостварене закупнине пословног простора за период од 20.05.2016. године до 05.09.2016. године у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом почев од дана подношења тужбе 01.06.2016. године па до исплате, за износ од 22.956,61 динара на име утрошене електричне енергије, износ од 9.660,00 динара, износ од 142.240,00 динара и износ од 475.976,00 динара са законском затезном каматом почев од подношења тужби 01.06.2016. године па до исплате. Под тачком 2. одбачена је тужба за део тужбеног захтева за износ од 16.800,00 динара као недозвољена и ставом II изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 204.000,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 4015/23 од 01.11.2023. године, делимично је одбијена жалба тужиоца као неоснована и потврђена је првостепена пресуда у делу става I изреке у одбијајућем делу за износ од 875 евра, на име измакле добити тужиоца по основу неостварене закупнине пословног простора за период од 20.05.2016. године до 05.09.2016. године, у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате са законском затезном каматом почев од дана подношења тужбе 01.06.2016. године до исплате, за износ од 22.956,61 динар, на има утрошене електричне енергије, износ од 9.660,00 динара, износ од 142.240,00 динара и износ од 475.976,00 динара са законском затезном каматом, почев од подношења тужбе 01.06.2016. године до исплате. Делимично је усвојена жалба тужиоца па је преиначена првостепена пресуда у делу става I изреке којим је одбијен захтев тужиоца да му тужени исплати износ од 916,60 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом почев од 01.06.2016. године, као дана подношења тужбе, па до исплате и у ставу II изреке, и пресуђено тако да се обавезује тужени да тужиоцу на име накнаде штете исплати износ од 916,60 евра на име неплаћене закупнине за период од 01.02.2016. године до 20.05.2016. године, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом почев од 01.06.2016. године, као дана подношења тужбе, па до исплате. Обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 116.025,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу у ком је тужбени захтев одбијен и делу о трошковима поступка, тужилац је изјавио благовремену ревизију са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе и разматрања правног питања.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23–др. закон), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је делимично одбијен тужбени захтев за исплату појединачних новчаних износа које тужилац потражује по основу закупавања односа са туженим. Према образложењу другостепене пресуде, парничне странке су биле у облигационом односу по основу уговора о закупу пословног простора који је важио до 20.05.2016. године, који уговор је тужени изласком из пословног простора почетком фебруара 2016. године једнострано раскинуо. Налазећи да тужилац није доказао да је сносио трошкове уређења и адаптације пословног простора након изласка туженог, нити да је тужени у обавези да плати за пружене комуналне услуге у

периоду након изласка из простора, нижестепени судови су одбили тужбени захтев којим тужилац потражује појединачне новчане износе по тим основама.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване нижестепене пресуде, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Посебна ревизија се не може изјавити због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, на шта ревидент указује у ревизији, нити се може изјавити због битних повреда одредаба парничног поступка. У ревизији се не указује која то правна питања у интересу равноправности грађана или од општег интереса треба размотрити, нити се указује на различиту судску праксу. Такође, у ситуацији када нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији против одлуке о главној ствари, Врховни суд није посебно ценио ревизијске наводе којима се побија одлука о трошковима поступка.

Зато је Врховни суд применом одредбе члана 404. став 2. донео одлуку као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије туженог на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу дана 01.06.2018. године.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку о привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, из ког разлога ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Татјана Миљуш, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић